

עם פתיחת האגף החדש

ספנות אגפים

מעלה רק
ברח' גנסיין 7 (ליד קולנוע הוד)
תל-אביב, טלפון 246924

**במה
עולים
לירושלים?**

**ביאגרי
עולים
לירושלים!**

דוק

בלתי התקפת-לב ואושפזתי בתל-השומר. מ' מחלקת-הלב העבירו אותי לרופאת העור ב' מקום, ד"ר מרים שבת. היא הודיעה כש שמעה ממה קיבלתי את הכוויות: "הדבר ה' זה גורם נזק גופני חמור", היא אמרה. "זה ממש פשע להשתמש בזה".

ד"ר שבת לא היתה היחידה שחשבה כך. בארצות-הברית, שם הפך השימוש בגז מד-מיץ לנפוץ, בעקבות המהומות וההפגנות הרבות, הגיעו כבר חוקרים רבים למסקנה, כי קיים חשש חמור שהגז גורם לנזקים חמורים בטווח הארוך, ביניהם — אף לעיוורון. מה היה למשטרת ישראל לומר בנידון? הגיב דובר משטרת מחוז תל-אביב, רביפקד עמוס אריכא: "למרות שלא הוגשה תלונה עד כה, הורה מפקד הנפה הצפונית, סגן-ניצב אריה איבצן, לפתוח בחקירה, באם לא נעשה באירוע זה שימוש שלא לצורך בגז מד-מיץ. לאור זאת, נשאלת השאלה אם גרימת כוויות לאדם, ואולי גם עיוורון מוחלט, אינה

היה זה מגלה התנגדות, היו מוועקים שוטר-ריס נוספים, נושאים אותו אחר כבוד לניידת. עתה השתנו השיטות, ואורה לא צייתן עלול ליהנות מחידושי הסכניקה האחרונה, לספוג בפרצופו מנה של גז מד-מיץ. בזאת נוכח על בשרו לאחרונה ציון טחן (33), אב לארבעה ילדים, כשסירב להישמע להוריו את שוטר ולעזוב את משרדי לישכת הסעד בל-אביב. אמנם ציון הינו חולה קשה, סובל ממחלת-לב וממחלה כרונית נוספת, קדחת ים התיכון, אך פרטים קטנים אלה לא עניינו כנראה את השוטר, שהתיו עליו את הגז, גרם לו כוויות חמורות בפניו ולהתקף-לב. סיפר טחן לכתבת העולם הזה על נסיבות היתקלותו הטראגית בצורת האלימות האהר"ן נה של שוטרי ישראל:

מזה 18 שנה אני סובל מן המחלה שלי. אני נמצא חודש בבית-החולים וחודש בבית. היות ואני לא רוצה לחיות על חשבון ה' מדינה, ביקשתי שיסדרו לי רישיון למונית, ואני בשותפות עם גיטי צלח משה אוכל להת-

מארכת טמינה והשייך המדומה ריקוד-בטן — לביט-מיקצועית

מוגזמת במיקצת — אפילו ביחס לפשע גז-רא ואיום כמו זה שבוצע עליי ציון טחן.

ירושלים המזרחית המארכת מהר הזיתים

טובה טמינה, יהודיה כשרה ממוצא הונגרי, תושבת רעננה, ידעה בדיוק מהו ה' סממן החסר לירושלים המזרחית, כדי להע-שיר את חייה-הלילה שלה. היא גם לא היססה לקום ולבצע. וכך הוקם לפני כחודשיים, על הר-הזיתים, לא רחוק מבית-החולים אונגוסטה ויקטוריה, בית-מלון בשם אוהל אברהם. בי חצר המלון הוצב אוהל בדווי ענק, ששתי רק-דניות בטן מעזה היו בו מקור משיכה עיק-רי. טובה קיוותה שאוהל אברהם שלה ייפך לנקודת מיפגש לכל בני אברהם — יהודים וערבים כאחד.

נסכים ערביים בירושלים. בערב הפתיחה הוזמנו לאוהל כל המיזמי בירושלים, יהודים כערבים. אולם טובה עשתה טעות אהת: היא שכחה לכלול ברשימת המוזמנים שלושה עיתונאים ישראליים.

שלושת המוזמנים החליטו שלא לעבור על כך בשתיקה. וכך, יום אחד, נתבשרה ה' מארכת מהר-הזיתים ששני נסכים ערביים מיליונרים, אחד מכחיית ואחד מסעודיה, עומדים לבקר באוהלה. טובה, נפעמת כולה מהכבוד, נתקפה בהלה: דוקא באותו יום היו רקדניות בחופשה. מה יהיה? לאחר חשבון נפש נוקב, אך קצר, נפלה הכרעה: היא עצמה תרקד לפני האורחים.

אמרה ועשתה: כאשר הופיעו שני הנסכים, בלחייט שני משרתים, זיכתה אותם בעלת ה' אוהל בארוחה דשנה, ואחר כך עמדה לרקד לפניהם, הוכיחה שאינה נופלת בכושרה אף משתי המיקצועיות שלה.

נסיכיה-מזרחית היו מדושני-עונג. עד כדי כך, שאחד מהם התחיל, מרוב התלהבות, לדבר פתאום עברית. כך יצא המרצע מן השק, ו' טובה גילתה לתדהמתה כי שני הנסכים הינם יונה נתן, עורך השבועון הוליווד, והעיתונאי המזרחן אורי פז. אפילו משרתם עב הכרס והמפושם היה עיתונאי — נעים גלעדי.

כאן הוכיחה טובה רוח ספורטיבית למי-פת: היא התאוששה במהרה מאכזבתה, קיב-לה את העניין כבדיחה מוצלחת. אולם יחד עם זאת, היא סירבה בתוקף להמשיך לרקד ולפזז לפני האורחים.

פרנס מזה בכבוד. כתבתי אין ספור בקשות למשרד-הסעד ומשרד-התחבורה. שלוש שנים שחבו אותי, עד שהשבוע קיבלתי תשובה סופית. שלילית.

באתי עם אשתי וארבעת ילדי ללישכת-הסעד ברחוב מיקוה-ישראל 6, לעובדת הסוציאלית, וביקשתי שיתנו לי לחיות בכבוד. אם לא מס' פר ירוק — אז הקצבה של 500 לירות לי-חודש, העזרה שהם נותנים לי עד עכשיו זה 265 לירות לחודש. מזה אי-אפשר לפרנס אשה וארבעה ילדים. לא לחיות ולא למות.

העובדת הסוציאלית אמרה שגם ככה אני מקבל הרבה מעל המיכסה המקובלת, והיא לא יכולה להוסיף לי. כשעמדתי על דעתי, היא קראה למנהלת התחנה, סווי כהן. הסבר-תי לה ש' 80 לירות לחודש עולות לי רק ה' נסיעות לרופאים. בני הקטן בן השש סובל גם כן ממחלת-לב והתינוקת בת ארבעה ה' חודשים היתה רק עכשיו שבוע בבית-החולים בגלל ברונכיטיס חריף. כשהיא שמעה את זה, היא אמרה שתוסיף לי 80 ל"י לחודש למשך שלושה חודשים, ותוך הזמן הזה תב-דוק שוב את המיקרה שלי.

מתוך הניסיון אני יודע שתוספת בקיצבה מתחילה להגיע רק שלושה חודשים אחרי ש' מחליטים עליה. אז ביקשתי ממנה שתתן לי אישור בכתב שאני מקבל את התוספת החל מהחודש. כששמעה את זה, התרגזה ואמרה לי: "אם לא תצא מכאן, אקרא למשטרה". יצאתי והתיישבתי בפרוודור ליד אשתי וה' ילדים. אחרי כמה זמן הגיעה המשטרה. סמל ראשון לוי אלשיץ, שמספרו 17310, ניגש אלי ואמר: "אם לא תצא מייד, אדאג שתצא מפה על ארבע", צעק עלי. סובבת את הראש ממנו והמשתכח לשבת ליד הילדה שלי. פת-אום הרגשתי שנהיה לי חושך.

כשהתעוררתי, מצאתי את עצמי שוכב על הריצפה עם אוזיקים על הידיים. אשתי צעקה: "תיהרן מן הפנס שיש לשוטר ביד, יש בו חומר. הוא התיו עליך והתעלפת. תיהרר". הילדים בכזו צרחת. חשבנו שהרגו אותי.

כוויות בעיניים. אחרי שקמתי מן ה' עלפון, לקחו אותי ישר למשטרה. אפילו לא הביאו אותי לרופא, למרות שראו שיש לי כוויות מן הגז בעיניים, וצעקתי מכאבים. כ' משטרה, הנפה הצפונית בתחנת דיונונף, הכ' ריחו אותי לחתום שאני מתחייב לא לבוא ללישכת-הסעד במשך שלושה חודשים. הייתי בהלם וסבלתי כאבים באיזור הלב, אז חתמ-תי, העיקר לצאת משם. אחרי שתחמתי שיחררו אותי. למחרת קי-